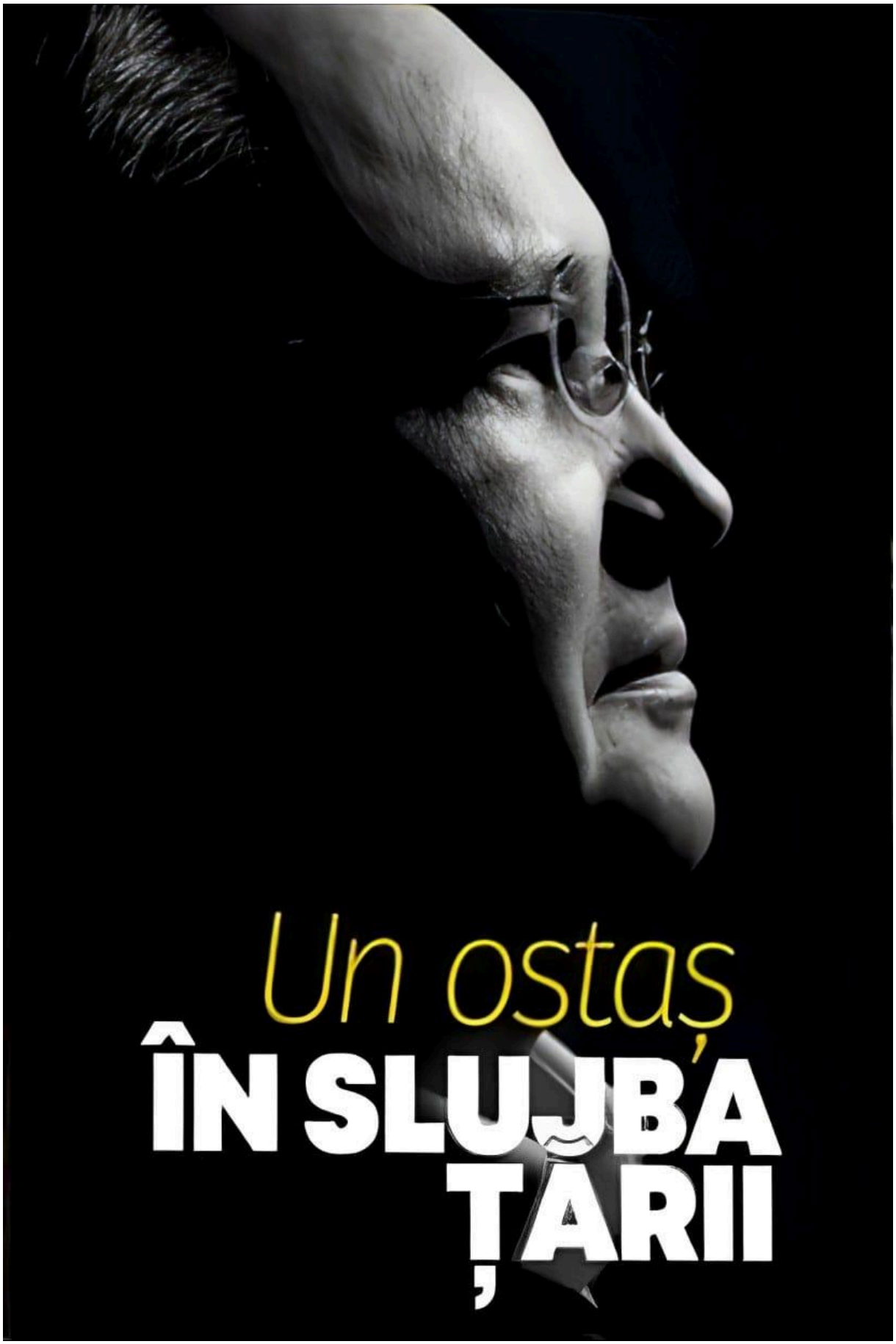

Un ostaș ÎN SLUJBA ȚĂRII

Mie

Prefață

Dragi cititori,

În fața voastră se află povestea mea, o poveste care ar putea fi a oricărui om ambițios, care a învățat să navigheze pe apele tulburi ale politicii românești. „Un ostaș în slujba țării” este mai mult decât o simplă autobiografie; este un manual neoficial despre cum să supraviețuiești și, de ce nu, să prosperezi în lumea complexă a puterii.

De la primele mele zile în uniformă, unde am învățat că perseverența poate înlocui talentul, până la momentul în care am intrat în politica mare, am descoperit că succesul nu este rezervat celor mai buni sau cei mai merituoși, ci celor care știu să fie acolo la momentul potrivit. În această carte, veți găsi povestea unui om care a îmbrățișat oportunismul ca pe o virtute, care a înțeles că servilismul, bine aplicat, poate deschide uși, și care nu a ezitat să folosească trădarea atunci când circumstanțele o impuneau.

Desigur, nu au lipsit gafele – și cum ar putea lipsi? De la declarațiile mele memorabile despre „Ianca, al doilea cel mai mare județ” până la reflecțiile simple despre cum „apa te răcorește”, aceste momente au devenit parte din mine, dar mai ales din imaginea publică pe care am cultivat-o. Am învățat că, în politică, autoironia poate fi la fel de importantă ca și o strategie bine pusă la punct.

Am ales să nu împovărez această carte cu detalii tehnice inutile sau cu anexe plictisitoare – prefer să păstrez lucrurile simple, așa cum am făcut întotdeauna. Nu este nevoie de dovezi suplimentare când lecțiile sunt clare și experiențele sunt trăite pe propria piele.

Această carte nu este doar despre mine – este despre un mod de a vedea politica și viața, despre cum să te ridici în fața provocărilor fără a te lua prea în serios, despre cum să îți păstrezi zâmbetul pe buze chiar și atunci când lucrurile nu merg așa cum ai planificat. Într-un final, sper ca această poveste să vă inspire să nu renunțați niciodată, să învățați din greșeli și să rămâneți mereu adaptabili, indiferent de circumstanțe.

Cu respect și stimă,

Nicolae Ciucă
General (r.), Președinte PNL,
Un simplu om care și-a găsit drumul printre cuvinte și decizii,
uneori corecte, alteori… memorabile.

Capitolul 1: Începuturile - De la soldat la general

M-am născut într-un mic sat pitoresc din România, un loc uitat de lume, unde viața era simplă, dar plină de lecții esențiale pentru un tânăr cu ambiții. De mic, am învățat că nu contează cât de grea este calea sau cât de multe obstacole apar în drumul tău; important este să știi cum să te adaptezi și să îți găsești locul sub aripa celor mai puternici. Această lecție fundamentală avea să-mi fie busola în cariera mea militară și politică, ghidându-mă de la primele zile ca soldat, până la momentul în care am decis să fac pasul în politica mare.

Încă din copilărie, am fost conștient că nu aveam cele mai bune abilități naturale pentru a deveni un lider înnăscut. În grupul de copii din sat, nu eram nici cel mai curajos, nici cel mai puternic, dar am descoperit repede că putea fi la fel de valoros să stai aproape de cei care aveau aceste calități. Îmi amintesc cum, la vârsta de opt ani, am încercat să devin „șeful găștii" noastre de băieți. Însă, după câteva încercări eșuate de a-mi impune autoritatea, am realizat că era mult mai eficient să mă aliniez cu cel care avea deja această poziție. Am devenit „mâna dreaptă" a liderului de facto al grupului, asigurându-mi astfel un loc confortabil în umbra sa, fără a-mi asuma riscuri inutile.

Această tactică, de a sta aproape de putere fără a încerca să o revendic în mod deschis, avea să devină semnătura mea pe parcursul întregii vieți. Când am ajuns la vârsta potrivită, am decis să mă înrolez în armată, convins că disciplina și rigoarea acesteia mi-ar oferi cadrul perfect pentru a-mi demonstra valoarea. Însă, din prima zi de antrenament, mi-am dat seama că nu eram destinat să devin un soldat model. Colegii mei executau ordinele cu precizie, în timp ce eu mă încurcam adesea în comenzi simple, confundând stânga cu dreapta sau greșind alinierea.

Cu toate acestea, nu m-am lăsat descurajat. Am aplicat aceleași lecții învățate în copilărie: în loc să încerc să devin cel mai bun soldat, m-am concentrat pe a deveni cel mai util aliat al celor mai buni. În timpul antrenamentelor, am început să mă aliez cu soldații mai capabili, oferindu-mă să îi ajut la sarcinile mai dificile, dar asigurându-mă întotdeauna că eu voi culege beneficiile atunci când succesul lor era recunoscut. Astfel, deși nu străluceam la capitolul performanță individuală, am început să atrag atenția superiorilor mei prin faptul că păream întotdeauna prezent acolo unde se întâmplau lucrurile importante.

Un episod memorabil din această perioadă a fost când am fost desemnat să conduc un grup de soldați într-o simulare de luptă. Era o oportunitate pe care nu mi-o puteam permite să o ratez. Totuși, fiind conștient de limitările mele, am ales să deleg cele mai dificile sarcini celor care știau ce fac. Eu am păstrat pentru mine doar acele atribuții care îmi permiteau să fiu văzut ca lider, dar fără a-mi asuma riscuri reale. În mod surprinzător pentru unii, simularea a fost un succes, iar eu am fost lăudat pentru „abilitățile mele de coordonare".

Așa am început să urc treptat în ierarhia militară, nu prin demonstrarea unor abilități excepționale, ci prin faptul că am știut să mă plasez strategic lângă cei care aveau aceste

abilități. Am fost văzut ca un ofițer „de încredere”, unul care știa să fie acolo unde era nevoie și să susțină inițiativele importante. În realitate, succesul meu nu a fost niciodată despre a face eu treaba, ci despre a mă asigura că sunt asociat cu succesul celor care făceau treaba.

Anii au trecut, iar cariera mea militară a continuat să crească în același mod. Am participat la misiuni în teatre de operații, dar mereu cu o atenție deosebită la cine eram alocat și ce rol jucam. Întotdeauna am căutat să mă aliez cu superiorii care aveau o carieră promițătoare și să îi susțin în mod activ, fără însă a atrage prea multă atenție asupra mea. Această strategie mi-a permis să avansez fără a risca prea mult, acumulând tot mai multe responsabilități și, odată cu ele, și recunoaștere.

În cele din urmă, am fost avansat la gradul de general, o realizare care a surprins pe mulți dintre cei care mă cunoșteau. Nu am fost niciodată un geniu militar, nici un strateg remarcabil, dar am reușit să îmi croiesc drumul printr-o combinație de perseverență, aliniere strategică cu persoanele potrivite și oportunism calculat. Am învățat că, în armată, la fel ca în politică, succesul nu este rezervat neapărat celor mai talentați, ci celor care știu să navigheze sistemul și să profite de circumstanțele favorabile.

De-a lungul carierei mele militare, am făcut și greșeli – unele mai vizibile decât altele. Dar chiar și aceste momente au devenit parte din strategia mea de supraviețuire. În loc să mă demoralizeze, gafele mele au fost integrate în povestea mea personală, transformându-mă într-un personaj care, deși imperfect, a știut să își joace cărțile cu inteligență. De exemplu, am învățat repede că, atunci când comiți o gafă, este mai bine să o recunoști și să mergi mai departe, decât să încerci să o ascunzi sau să o explici. Aceasta este o lecție pe care aveam să o aplic și mai târziu, în cariera mea politică.

Când am decis să fac pasul în politică, am știut că succesul meu nu va depinde doar de experiența militară, ci și de abilitățile pe care le-am cultivat de-a lungul anilor: abilitatea de a mă poziționa strategic, de a mă adapta rapid la schimbări și de a naviga cu pricepere prin alianțe complexe. Intrarea în politică nu a fost o alegere bazată pe dorința de a schimba lumea, ci mai degrabă o continuare firească a unei cariere construite pe pragmatism și oportunism.

Așadar, capitolul începuturilor mele nu este despre eroisme și victorii spectaculoase, ci despre cum am învățat să folosesc fiecare oportunitate pentru a avansa, cum am înțeles valoarea servilismului strategic și cum am reușit să mă poziționez întotdeauna aproape de putere, fără a mă expune prea mult. Este povestea unui om care, fără a fi neapărat cel mai bun în ceea ce face, a știut întotdeauna să fie acolo unde contează și să profite de fiecare șansă care i s-a oferit.

Această lecție fundamentală – că nu trebuie să fii cel mai bun pentru a avea succes, ci doar să fii suficient de inteligent pentru a-ți juca bine cărțile – m-a ghidat și continuă să mă ghideze în toate aspectele vieții mele. Pe măsură ce îmi închei cariera militară și mă pregătesc pentru noi provocări în politică, știu că aceste lecții vor rămâne fundamentul succesului meu, indiferent de drumul pe care îl voi alege.

Acesta este începutul poveștii mele – un început care nu este despre glorie, ci despre adaptabilitate, perseverență și, mai presus de toate, despre arta de a fi acolo unde trebuie, atunci când trebuie. Și, în final, poate că aceasta este adevărata esență a succesului: să știi când să te miști și cum să te adaptezi, chiar și atunci când toți ceilalți par să nu mai vadă oportunitățile.

Capitolul 2: Ascensiunea - Întâmplări absurde și noroc chior

După ce mi-am consolidat locul în armată nu prin aptitudini excepționale, ci printr-o combinație de servilism bine calculat și oportunism abil, am început să urc treptat în ierarhie. Fiecare pas pe care l-am făcut nu a fost neapărat rezultatul competenței mele militare, ci mai degrabă o serie de întâmplări absurde și o doză sănătoasă de noroc chior, care mi-au deschis calea spre succes. Cu fiecare promovare, am învățat că nu trebuie să fii cel mai bun pentru a reuși, ci doar să știi cum să te plasezi strategic și să profiți de circumstanțele favorabile.

Una dintre primele misiuni importante în care am fost implicat a avut loc într-un teatru de operații internațional. Înainte de plecare, superiorii mei mi-au oferit sarcina de a coordona o echipă de recunoaștere într-o zonă considerată de mare risc. La prima vedere, această misiune părea a fi o onoare, dar, în realitate, era un test extrem de periculos, în care succesul depindea mai degrabă de noroc decât de strategie. În loc să mă retrag sau să cer o sarcină mai puțin riscantă, am decis să accept provocarea, convins că, dacă voi reuși să mă mențin în umbră, voi putea ieși din această situație fără să-mi asum riscuri reale.

În timpul misiunii, am reușit să mă feresc de pericolele majore, delegând sarcinile cele mai dificile celor mai experimentați din echipă. Așa cum făcusem și în trecut, am lăsat pe alții să se ocupe de detaliile tehnice, în timp ce eu mă concentram pe a părea prezent și implicat în fața superiorilor. La un moment dat, am avut o șansă neașteptată: o mică unitate inamică a fost descoperită de echipa mea, într-un mod pur accidental. În loc să ne retragem, am decis să ordon un atac improvizat, bazându-mă pe faptul că inamicul era total nepregătit.

Norocul mi-a surâs din nou. Inamicul, surprins de atacul nostru neașteptat, a cedat rapid, iar noi am reușit să capturăm câțiva prizonieri și să obținem informații valoroase. La întoarcerea în bază, misiunea noastră a fost prezentată ca un succes răsunător, iar eu am fost lăudat pentru „curajul” și „abilitățile de comandă”. Desigur, în adâncul sufletului, știam că nu fusese vorba de curaj, ci de o combinație fericită de circumstanțe favorabile și de delegare eficientă a sarcinilor. Am realizat atunci că, în cariera militară, la fel ca în politică, succesul nu este întotdeauna rezultatul unei planificări meticuloase, ci poate fi adesea produsul unui noroc bine gestionat.

Această lecție a fost confirmată și în alte misiuni. Într-o altă situație, am fost trimis să supraveghez construirea unei linii de apărare într-o zonă montană. Sarcina părea simplă, dar am realizat rapid că terenul accidentat și condițiile meteo dificile transformau această misiune într-o adevărată provocare. În loc să încerc să-mi demonstrez abilitățile de planificator strategic, am decis să mă aliez cu un colonel experimentat, care avea deja o reputație solidă în construirea de fortificații.

Am petrecut zile întregi în umbra colonelului, observându-l cum coordona fiecare detaliu al construcției. Deși nu contribuiam direct la planificare, m-am asigurat că sunt văzut alături de el, oferindu-mi sprijinul și asigurându-mă că nu-i lipsesc resursele necesare. Când linia de apărare a fost finalizată, am fost din nou lăudat pentru „contribuția mea semnificativă" la succesul misiunii. Colonul și-a primit laudele meritate, dar am fost și eu inclus în lista celor care au făcut posibilă realizarea acestei fortificații. A fost încă o dovadă a faptului că, uneori, este mai important să fii prezent în momentele cheie decât să contribui efectiv la succesul unei misiuni.

Această abilitate de a mă plasa strategic și de a culege roadele muncii altora m-a propulsat în continuare în carieră. Pe măsură ce avansam în rang, am început să observ cum alți colegi, mult mai talentați decât mine, rămâneau blocați în poziții inferioare, incapabili să navigheze jocurile de putere din jurul lor. Ei se concentrau pe perfecționarea abilităților lor tehnice, în timp ce eu investeam timp și energie în a construi relații cu cei care puteau decide cariera mea. În scurt timp, am devenit un ofițer de încredere pentru superiorii mei, nu pentru că aș fi fost cel mai capabil, ci pentru că știam să mă fac indispensabil în ochii lor.

Un alt episod semnificativ a avut loc atunci când am fost numit responsabil de o misiune de transport logistic într-o zonă de conflict. Misiunea părea simplă: să asigurăm transportul proviziilor esențiale pentru trupele aflate pe front. Cu toate acestea, dificultățile terenului și pericolul constant al ambuscadelor făceau din această sarcină una extrem de riscantă. Știind că nu aveam prea multă experiență în acest tip de misiuni, am apelat din nou la strategia mea preferată: am delegat cea mai mare parte a responsabilităților unui subaltern cu experiență, în timp ce eu m-am concentrat pe gestionarea comunicării cu superiorii.

În timpul misiunii, am fost nevoit să improvizez când o ambuscadă inamică ne-a luat prin surprindere. În loc să intru în panică, am decis să mă bazez pe experiența subalternului meu, care a reușit să coordoneze trupele într-un mod eficient, respingând atacul. În tot acest timp, m-am asigurat că mă aflu într-un loc sigur, de unde puteam coordona operațiunile... sau cel puțin să par că o fac. La finalul zilei, misiunea a fost considerată un succes, iar eu am fost din nou lăudat pentru „calmul" și „deciziile inspirate" pe care le-am luat în momentele critice.

Pe măsură ce înaintam în carieră, am început să înțeleg că succesul meu nu era rezultatul unor strategii complexe sau al unor abilități extraordinare, ci mai degrabă al unei serii de întâmplări fericite, combinate cu o abilitate naturală de a profita de pe urma muncii altora. Învățasem că, în armată, la fel ca în politică, nu trebuie să fii eroul care conduce atacul pentru a-ți asigura promovarea. Este suficient să fii acolo unde trebuie, când trebuie, și să îți asumi meritul pentru succesul celor din jurul tău.

Pe de altă parte, nu toate misiunile au decurs fără probleme. Au fost și momente în care norocul nu a fost de partea mea. Într-o astfel de misiune, am fost desemnat să coordonez o operațiune de salvare a unor civili prinși într-o zonă de conflict. Am subestimat grav dificultatea terenului și am supraestimat capacitatea echipei mele de a naviga printr-o regiune montană dificilă. Rezultatul a fost un eșec lamentabil, în care am pierdut un vehicul militar și am reușit să scoatem doar o parte dintre civili în siguranță.

Acest eșec putea să-mi afecteze serios cariera, dar am reușit să minimizez daunele apelând la strategiile care mi-au devenit familiare. Am făcut un raport detaliat în care am subliniat dificultățile neprevăzute ale misiunii și am accentuat contribuțiile mele personale la salvarea celor care au supraviețuit. În paralel, am făcut eforturi să păstrez legăturile cu superiorii mei, asigurându-mă că eșecul nu va fi pus doar pe seama mea. În mod surprinzător, am reușit să transform un dezastru potențial într-o situație care nu doar că nu mi-a afectat cariera, dar m-a și consolidat în ochii celor care luau deciziile.

În cele din urmă, am fost avansat la gradul de general, o realizare care, pentru mulți dintre colegii mei, părea neașteptată. Nu am fost niciodată un geniu militar, nici un strateg de excepție, dar am reușit să-mi croiesc drumul printr-o combinație de noroc, oportunism și capacitatea de a mă adapta rapid la circumstanțe. Am învățat că, în cariera militară, succesul nu este neapărat rezervat celor mai talentați, ci celor care știu cum să își gestioneze norocul și să profite de oportunitățile care apar.

Această filozofie a continuat să mă ghideze pe tot parcursul ascensiunii mele. În loc să încerc să fiu cel mai bun, am învățat să fiu cel mai eficient în a mă plasa acolo unde trebuie, la momentul potrivit. M-am specializat în arta de a culege roadele muncii altora, de a mă alinia cu cei care aveau puterea și de a profita de orice șansă care îmi permitea să avansez fără a-mi asuma riscuri inutile.

Privind în urmă, ascensiunea mea nu a fost una marcată de realizări eroice sau de momente de glorie personală. A fost mai degrabă o serie de întâmplări absurde, de decizii luate din umbră și de noroc chior, care m-au adus într-o poziție de putere. Nu am fost niciodată un lider militar strălucit, dar am fost suficient de inteligent pentru a recunoaște că în lumea reală, succesul este adesea rezultatul circumstanțelor și al modului în care știi să te folosești de ele.

Aceasta este povestea ascensiunii mele – o poveste despre cum am reușit să urc în ierarhie nu prin merite excepționale, ci printr-o combinație de noroc, oportunism și o abilitate naturală de a mă alinia cu cei care puteau deschide ușile succesului. Și, în final, poate că acesta este adevăratul secret al carierei mele: nu să fii cel mai bun, ci să fii cel mai priceput în a-ți juca cărțile atunci când este nevoie.

Capitolul 3: Cariera politică - De la general la politician

După ce am reușit să urc treptele carierei militare printr-un amestec de oportunism, noroc și abilitatea de a mă alinia strategic cu cei puternici, a venit timpul să fac pasul către o nouă scenă: politica. Îmi era clar că succesul meu în armată nu fusese rezultatul unor abilități militare excepționale, ci mai degrabă al unei priceperi deosebite în a naviga prin relațiile interpersonale și jocurile de putere. În politică, aceste abilități aveau să fie testate la un cu totul alt nivel.

Intrarea mea în politică nu a fost o decizie bazată pe dorința de a schimba lumea sau de a aduce un plus de valoare societății, ci mai degrabă o continuare firească a unei cariere construite pe pragmatism și o înțelegere profundă a dinamicii puterii. Am înțeles rapid că, în politică, nu contează atât de mult ce știi, cât pe cine știi și, mai ales, cum reușești să-ți folosești contactele pentru a avansa.

Un exemplu clar al acestei strategii a fost relația mea cu Klaus Iohannis. Când am făcut tranziția de la armată la politică, am realizat imediat că, pentru a urca în ierarhia Partidului Național Liberal (PNL), era esențial să mă apropii de Iohannis. El, un profesor de fizică ajuns primar și apoi președinte al României, se poziționase deja ca un lider rezervat, aparent lipsit de ambiții personale mari, dar incredibil de eficient în a-și menține și consolida puterea. În Iohannis, am văzut reflexia propriei mele cariere: un om care nu căuta să fie în centrul atenției, ci să tragă sforile din umbră.

Am început să cultiv o relație cu Iohannis, nu prin promisiuni grandioase, ci printr-o discreție bine calculată. M-am oferit să preiau sarcini administrative importante, dar lipsite de strălucire, care mi-au permis să mă poziționez ca un executant de încredere al planurilor sale. Știam că Iohannis apreciază oamenii care nu fac valuri și care își îndeplinesc sarcinile fără a cere prea multe explicații sau recompense publice. În scurt timp, am devenit unul dintre oamenii săi de bază, chiar dacă publicul larg nu era conștient de acest lucru.

Un alt punct comun între mine și Iohannis a fost faptul că amândoi am fost „parașutați” în politica mare fără un background politic consistent. El, un profesor transformat în politician, și eu, un general de armată fără experiență reală în politica civilă. Amândoi am reușit să ne construim cariere politice solide, folosindu-ne de percepția publicului, care ne vedea ca pe niște figuri externe jocurilor politice tradiționale. În realitate, amândoi știam foarte bine cum să navigăm aceste jocuri, cum să ne construim alianțe și, mai ales, cum să ne protejăm pozițiile de putere.

Momentul decisiv în relația noastră a fost când am reușit să-l conving pe Iohannis să mă desemneze succesorul său la conducerea PNL. Nu a fost o sarcină ușoară, având în vedere competiția acerbă din interiorul partidului, dar am știut să îi vorbesc pe limba sa: stabilitate și

continuitate. Iohannis a văzut în mine continuatorul unei politici de tăcere și de intervenție minimă, un om care nu va provoca scandaluri și care va menține linia conservatoare a partidului. I-am promis exact ce își dorea să audă: o tranziție lină, fără complicații și fără prea multe surprize.

Pe măsură ce am urcat în ierarhia politică, am realizat că loialitatea față de cei care m-au ajutat să ajung sus nu era o calitate care să mă avantajeze pe termen lung. Dimpotrivă, trădarea bine calculată a devenit un instrument esențial în consolidarea puterii mele. Acest lucru s-a văzut cel mai clar în relația dintre Iohannis și Florian Coldea, un om-cheie în consolidarea puterii lui Iohannis în primii ani de mandat. Coldea, un personaj enigmatic și influent din umbră, a fost un aliat de nădejde pentru președinte, oferindu-i sprijin strategic atunci când acesta avea cea mai mare nevoie. Însă, când a venit momentul, Iohannis, cu ajutorul meu și al altor colaboratori de încredere, a decis că era mai bine să se despartă de el.

Coldea devenise prea puternic, prea vizibil, iar eliminarea sa a fost un act de pur oportunism. Împreună cu alți lideri din umbră, am orchestrat mazilirea sa, sub pretextul „nevoii de schimbare" și „regenerării structurilor". Iohannis a privit această mișcare ca pe o epurare necesară, iar eu am învățat o lecție valoroasă: în politică, prietenii și aliații sunt valoroși doar atât timp cât sunt utili. Când devin o povară sau un risc, trădarea este nu doar permisă, ci necesară pentru supraviețuire și succes.

Aceeași lecție mi-a fost utilă și în relația cu Lucian Bode. Bode, un personaj insalubru în ochii multora, dar extrem de util în structura puterii, a fost întotdeauna în centrul unor suspiciuni de corupție. Însă, grație relațiilor sale strânse cu serviciile secrete și abilitatea de a-și estompa în permanență umbrele care planau asupra sa, Bode a reușit să își mențină o imagine relativ curată în ochii publicului larg. În relația cu Bode, am aplicat aceeași rețetă: servilism discret, combinat cu sprijin în momentele-cheie. Am înțeles că, pentru a avea succes în politica românească, nu este suficient să te poziționezi doar alături de cei cu o reputație impecabilă; ai nevoie și de alianțe cu oameni precum Bode, care știu cum să manevreze sistemul din umbră.

Cu toate acestea, am înțeles rapid că, la fel cum Iohannis l-a mazilit pe Coldea când influența acestuia a devenit prea mare, va veni și vremea când va trebui să iau în considerare distanțarea de Bode. Relația noastră a funcționat bine până în momentul în care a început să atragă prea multă atenție negativă. În politică, loialitatea este valoroasă doar atât timp cât nu devine o povară. Pe măsură ce suspiciunile de corupție din jurul lui Bode se intensificau, am știut că trebuie să mă pregătesc pentru momentul în care va trebui să mă despart de el pentru a-mi proteja propria carieră.

Un alt personaj important în ascensiunea mea a fost Rareș Bogdan. Rareș, un politician zgomotos și inconstant, dar incredibil de eficient în a atrage atenția publicului, a devenit rapid un aliat natural. În el, am văzut reflexia propriei mele strategii: un om dispus să spună orice pentru a obține ceea ce își dorește, fără prea multe scrupule. Rareș a devenit vocea mea publică, un măscărici politic care știa să capteze atenția prin declarații provocatoare și comportament teatral.

Relația mea cu Rareș a fost una de convenienţă. El spunea lucrurile pe care eu nu trebuia să le spun, făcea zgomotul necesar pentru a deturna atenția de la mișcările mele mai subtile. Însă, ca și în cazul lui Bode, am știut că relația noastră nu va dura pentru totdeauna. Popularitatea sa exagerată și stilul său inconstant puteau deveni, la un moment dat, un risc pentru imaginea mea. În politică, cei care fac prea mult zgomot devin, mai devreme sau mai târziu, victime ale propriului succes. De aceea, am început să planific treptat distanțarea de Rareș, pregătindu-mă pentru momentul în care va deveni mai util ca sacrificiu decât ca aliat.

Pe măsură ce îmi consolidez poziția în partid și mă pregătesc pentru următorul pas – candidatura la președinția României – sunt conștient că nici Bode, nici Rareș Bogdan nu vor rămâne alături de mine până la capăt. Succesul în politică nu depinde doar de construirea alianțelor, ci și de știința de a le rupe atunci când este necesar. Așa cum Iohannis l-a sacrificat pe Coldea, așa voi fi și eu pregătit să mă despart de Bode și Rareș atunci când circumstanțele o vor cere.

În concluzie, cariera mea politică este un testament al modului în care am reușit să urc treptat, folosindu-mă de relațiile pe care le-am construit, dar și de capacitatea de a trăda fără ezitare atunci când circumstanțele o impun. Nu am fost niciodată un politician idealist; am fost și sunt un pragmatist, conștient că succesul nu vine doar din loialitate și muncă asiduă, ci și din abilitatea de a manevra alianțele și de a elimina pe cei care devin un risc.

Acest capitol al vieții mele este, în esență, despre cum am reușit să mă poziționez strategic, să profit de pe urma celor care m-au sprijinit și, în cele din urmă, să mă pregătesc pentru momentul în care va trebui să renunț la ei. Este o poveste despre putere, oportunism și, mai presus de toate, despre arta trădării bine calculate. Și, în final, poate că acesta este adevăratul secret al succesului meu în politică: nu doar să construiesc relații, ci și să știu când și cum să le rup pentru a-mi proteja propria carieră.

Capitolul 4: Viziunea unui președinte - Planuri mărețe și realități ironice

Pe măsură ce mi-am consolidat poziția în fruntea PNL, a devenit clar că următorul pas natural în cariera mea era să vizez cea mai înaltă funcție în stat: președinția României. În acest moment, mă aflam deja într-o poziție de influență considerabilă, dar știam că pentru a ajunge la Cotroceni nu aveam nevoie doar de susținerea partidului, ci și de o strategie bine pusă la punct, capabilă să reziste provocărilor inevitabile. Cu toate acestea, în spatele fiecărei strategii, am păstrat aceeași combinație de oportunism, servilism și o doză sănătoasă de autoironie care mă caracterizase până atunci.

Campania mea prezidențială a început cu o serie de promisiuni mari, gândite să răspundă așteptărilor publicului, dar și să-mi contureze imaginea de lider care aduce stabilitate într-o lume plină de incertitudini. Am vorbit despre „România puternică", despre „România europeană", termeni vag conturați, dar extrem de eficienți în a capta atenția publicului. Aceste promisiuni nu aveau un conținut concret și, sincer vorbind, nici nu îmi propusesem să le umplu cu detalii. Am învățat din experiența mea că, în politică, este mai important să creezi o viziune care să fie maleabilă, pe care fiecare alegător să o poată interpreta în funcție de propriile dorințe și speranțe.

Unul dintre sloganurile mele preferate era „Reconstruirea încrederii în instituțiile statului." Acesta suna bine, era plin de gravitate și, cel mai important, nu putea fi măsurat concret. Era un concept atât de larg, încât orice progres, cât de mic, putea fi prezentat ca un succes major. Am evitat, astfel, să mă angajez în detalii specifice care ar fi putut genera așteptări precise din partea publicului. În loc să construiesc planuri detaliate, am preferat să mă concentrez pe a crea percepția unui lider capabil să readucă stabilitatea și să promoveze unitatea națională, chiar dacă aceasta era mai degrabă o iluzie bine întreținută.

Desigur, campania nu a fost lipsită de momente dificile. În mod ironic, multe dintre acestea au fost provocate de propriile mele declarații. Îmi amintesc cum, într-un discurs ținut într-un mic oraș din Brăila, am reușit să spun că „Ianca este al doilea cel mai mare județ din România, după județul Brăila." Acest moment a devenit rapid viral pe rețelele sociale, iar gafa mea a fost comentată și disecată în mass-media. În loc să încerc să-mi explic greșeala sau să mă scuz, am decis să îmbrățișez ironia situației. În următoarele apariții publice, am făcut referire la aceasta cu un zâmbet, spunând că „chiar și cei mai buni dintre noi au zile în care geografia pare un pic mai complicată." Publicul a râs, iar eu am trecut peste acest incident fără prea mari consecințe.

Același stil amuzant l-am aplicat și când am declarat cu seninătate că „România nu are producție de motorină," deși țara noastră este unul dintre producătorii importanți de motorină din regiune. Și această gafă a stârnit valuri de comentarii, dar în loc să las situația să-mi afecteze campania, am ales să o transform într-un moment de autoironie. „Poate că nu sunt un expert în

toate domeniile," am spus la o conferință de presă ulterioară, „dar sunt convins că, cu ajutorul vostru, România va continua să producă motorină, chiar dacă eu am uitat pentru o clipă acest lucru." O astfel de abordare mi-a permis să par un lider autentic, capabil să râdă de propriile greșeli și să meargă mai departe.

Un alt moment remarcabil a fost când, încercând să creez o legătură emoțională cu publicul, am afirmat că „a fi bunic se simte ca și cum ai fi bunic." Această platitudine evidentă a devenit rapid subiect de glume, dar și de simpatie. Îmi amintesc cum, în următoarele zile, am fost întrebat de mai multe ori ce anume am vrut să spun cu acea afirmație. Răspunsul meu a fost simplu: „Unele lucruri nu pot fi exprimate în cuvinte complicate. Uneori, simplitatea este cea mai autentică formă de a descrie o experiență." Din nou, am reușit să transform un moment stânjenitor într-o dovadă de autenticitate, ceea ce mi-a permis să păstrez legătura cu publicul.

Nu pot să nu menționez și celebra mea afirmație că „apa te răcorește." La fel ca și celelalte momente, aceasta a devenit rapid un subiect de discuție, dar și de autoironie. „Sper că am reușit să aduc o noutate pentru unii," am spus mai târziu, „dar, mai important, sper că am reușit să arăt că, în ciuda aparențelor, pot aduce claritate chiar și în cele mai simple probleme." Prin astfel de declarații, am reușit să-mi păstrez imaginea de lider apropiat de oameni, chiar și atunci când gafele mele păreau să sugereze contrariul.

Totuși, campania nu a fost doar despre declarații amuzante și autoironie. Am fost conștient că pentru a câștiga alegerile, trebuia să îmi mențin alianțele strategice și să continui să navighez cu atenție prin apele politice. Relația mea cu Lucian Bode a rămas crucială în această perioadă. Deși suspiciunile de corupție care planau asupra sa deveneau tot mai greu de ignorat, am știut că deocamdată era mai bine să-l păstrez ca aliat. În mod similar, Rareș Bogdan continua să joace rolul său de „măscărici" politic, aducând un plus de vizibilitate campaniei mele prin declarațiile sale zgomotoase și teatrale.

Pe măsură ce campania avansa, am început să-mi dau seama că relațiile mele cu Bode și Rareș Bogdan nu vor dura pentru totdeauna. Așa cum Iohannis l-a mazilit pe Coldea când influența acestuia devenea prea mare, știam că va veni momentul în care va trebui să mă distanțez de cei doi pentru a-mi proteja propriile interese. În politică, succesul nu depinde doar de construirea de alianțe, ci și de știința de a le rupe atunci când devin periculoase.

În mod special, am fost atent la cum influența lui Bode creștea și la cum tot mai multe voci începuseră să critice legăturile sale cu diverse facțiuni din umbră. Pentru moment, am continuat să-l susțin, dar am început să mă pregătesc mental pentru momentul în care va trebui să-l elimin din echipa mea. Nu mă amăgeam; știam că relația noastră se baza pe convenienței și că, la un moment dat, convenienței aceasta va dispărea.

În cazul lui Rareș Bogdan, lucrurile erau ceva mai complicate. Popularitatea sa inconstantă și stilul său zgomotos deveneau tot mai greu de controlat. Rareș era un atu important pentru campania mea, dar știam că în politică, cei care fac prea mult zgomot ajung adesea să fie eliminați atunci când nu mai sunt utili. Așa că, în timp ce Rareș continua să-mi fie un aliat de

nădejde, am început să-l folosesc cu mai multă moderație, pregătindu-mă pentru momentul în care va trebui să mă despart de el.

În ciuda acestor provocări, campania mea a continuat să câștige tracțiune. Publicul părea să aprecieze faptul că, în ciuda gafelor și a momentelor stângace, rămâneam un lider autentic, capabil să își recunoască greșelile și să meargă mai departe. Am continuat să vorbesc despre „România puternică" și „România europeană," fără a intra în detalii, lăsând aceste concepte deschise interpretării fiecărui alegător.

Cu toate acestea, în culise, am continuat să lucrez la strategia mea de supraviețuire politică. Am înțeles că pentru a câștiga alegerile, nu era suficient să am un mesaj puternic; trebuia să fiu pregătit să fac sacrificii și să elimin orice obstacol din calea mea. Acest lucru însemna, inevitabil, să iau decizii dure în privința aliaților mei, atunci când circumstanțele o cereau.

Pe măsură ce alegerile se apropiau, am început să îmi concentrez atenția pe crearea unei imagini de lider capabil să conducă România printr-o perioadă de schimbări și provocări. Am continuat să folosesc autoironia și să îmbrățișez gafele mele ca pe o dovadă a autenticității mele, dar am știut că, în final, succesul meu va depinde de modul în care reușesc să-mi gestionez alianțele și să mă adaptez la realitățile politice.

În concluzie, viziunea mea ca viitor președinte a fost una construită pe stabilitate aparentă, pe promisiuni vagi dar atrăgătoare, și pe o abilitate de a naviga prin provocările inevitabile ale politicii românești. Am învățat că nu este suficient să fii cel mai bun sau cel mai competent; trebuie să știi cum să-ți joci cărțile, cum să te folosești de greșeli în avantajul tău și, mai ales, cum să-ți menții poziția de putere într-un mediu plin de capcane și de trădări.

Astfel, acest capitol al campaniei mele prezidențiale nu a fost doar despre a construi o imagine publică, ci despre a pregăti terenul pentru viitoarele decizii strategice care vor defini succesul sau eșecul meu. Și, în final, poate că acesta este adevăratul secret al unui lider de succes: abilitatea de a rămâne flexibil, de a se adapta la schimbări și de a folosi fiecare ocazie, fie ea pozitivă sau negativă, pentru a avansa pe drumul către putere.

Capitolul 5: Viitorul națiunii - Întâmplări dintr-un mandat ipotetic

Imediat ce am fost ales președinte al României, am înțeles că fiecare pas pe care îl fac va fi atent monitorizat și disecat, nu doar de adversarii politici, ci și de propriii mei aliați. Deși mă obișnuisem să manevrez prin culisele politicii, acum trebuia să-mi adaptez strategia la o poziție mult mai expusă, unde fiecare decizie putea avea consecințe naționale. În fața mea se deschidea un mandat ipotetic, plin de provocări și oportunități, dar și de capcane pe care trebuia să le evit cu grijă.

Ziua învestirii: Promisiuni mari și așteptări și mai mari

Ceremonia de învestire a fost un moment de glorie, dar și unul de reflecție profundă. Pe măsură ce am rostit jurământul de președinte, am fost conștient de greutatea cuvintelor mele și de așteptările uriașe pe care le-am creat în rândul electoratului. Discursul meu inaugural a fost unul calculat, plin de promisiuni grandioase despre „România puternică" și „România europeană." Desigur, am evitat să intru în detalii concrete, preferând să păstrez ambiguitatea care mi-a fost de folos în campanie.

Un moment memorabil a fost când am făcut referire la unele dintre gafele mele anterioare. Am spus, cu un zâmbet pe buze, că „Ianca nu va deveni al doilea cel mai mare județ din România, după Brăila," iar sala a izbucnit în râs. Am știut atunci că, deși nu eram perceput ca un lider perfect, oamenii apreciau autenticitatea mea și capacitatea de a recunoaște momentele stânjenitoare. Am continuat să subliniez angajamentul meu față de stabilitate și progres, fără a oferi, totuși, un plan concret, lăsând loc de interpretare și, mai ales, de ajustare în funcție de cum vor evolua lucrurile.

Primul an de mandat: Promisiuni versus realitate

După ceremonia de învestire, m-am confruntat cu realitatea conducerii unei națiuni. Deși în campanie am reușit să păstrez promisiunile vagi și optimiste, acum trebuia să le dau un conținut concret. Mi-am început mandatul cu o serie de inițiative care să consolideze imaginea de stabilitate pe care o promisesem. Am lansat programe de investiții în infrastructură, am vorbit despre digitalizarea administrației și despre reducerea birocrației, dar mi-am menținut strategia de a evita detaliile prea specifice care ar fi putut genera așteptări precise.

În acest prim an, am realizat că succesul nu constă neapărat în realizarea tuturor promisiunilor, ci în gestionarea percepțiilor. De fiecare dată când un proiect nu mergea conform planului, am reușit să deturnez atenția publicului către altceva sau să dau vina pe moștenirile administrațiilor anterioare. Când am fost întrebat despre progresele făcute, am folosit fraze precum „Ne aflăm pe drumul cel bun" sau „România este în continuă transformare," lăsând impresia că totul este sub control, chiar dacă în realitate multe proiecte se mișcau încet sau erau blocate.

Un exemplu perfect a fost când am propus un program ambițios de reformă a sistemului de educație. Am promis modernizarea școlilor, creșterea salariilor profesorilor și introducerea unor

noi tehnologii în educație. Însă, pe măsură ce bugetul real pentru aceste reforme a început să fie calculat, am realizat că promisiunile mele erau mult prea optimiste față de resursele disponibile. În loc să recunosc acest lucru public, am început să ajustezi ritmul reformei, amânând implementarea anumitor măsuri și concentrându-mă pe aspectele mai ușor de realizat, cum ar fi mici îmbunătățiri la infrastructura existentă. În discursurile mele publice, am continuat să vorbesc despre „progresul constant," chiar dacă ritmul acestui progres era mult mai lent decât sugerasem inițial.

Relațiile cu aliații mei politici au rămas esențiale în acest prim an. Lucian Bode, de exemplu, a continuat să fie un sprijin important, dar am început să observ cum scandalurile de corupție care îl înconjurau deveneau tot mai greu de gestionat. Deși am continuat să-l susțin public, am început să-l marginalizez treptat, delegându-i sarcini din ce în ce mai puțin vizibile și încercând să-l păstrez departe de centrul atenției. Știam că momentul în care va trebui să mă despart de el se apropie, dar am amânat această decizie cât de mult am putut, încercând să extrag cât mai mult din relația noastră înainte ca ea să devină toxică pentru imaginea mea.

În paralel, Rareș Bogdan a continuat să joace rolul de „măscărici" politic, fiind vocea zgomotoasă și provocatoare a administrației mele. Am apreciat capacitatea sa de a atrage atenția publicului, dar am început să mă distanțez de el în culise, conștient că popularitatea sa volatilă putea deveni o povară. Am decis să îl folosesc doar în momentele în care aveam nevoie de o diversiune, dar am început să-l exclud din deciziile strategice importante. Mi-am păstrat prudența, știind că, la un moment dat, și Rareș va trebui să fie sacrificat pentru binele carierei mele.

A doua parte a mandatului: Decizii grele și trădări inevitabile

Pe măsură ce mandatul meu avansa, tensiunile au început să crească. Împins de circumstanțe, am fost nevoit să iau decizii care mi-au pus la încercare loialitatea față de cei care m-au sprijinit. Unul dintre cele mai dificile momente a fost când a trebuit să-l elimin pe Lucian Bode din cercul meu de încredere. Scandalurile de corupție care îl înconjurau deveniseră prea mari pentru a mai putea fi ignorate. Deși fusese un aliat valoros, am realizat că prezența sa devenea din ce în ce mai riscantă pentru imaginea mea.

Am ales să acționez cu prudență. În loc să fac un anunț brusc și să risc o ruptură publică, am început să-l îndepărtez treptat, atribuindu-i roluri minore și reducându-i accesul la deciziile importante. Într-un final, am organizat o conferință de presă în care am vorbit despre „necesitatea de a aduce un suflu nou în echipa mea" și despre „importanța de a lăsa loc pentru idei noi." Fără a-l critica direct, am sugerat subtil că Bode nu mai era potrivit pentru cerințele funcției. Această manevră mi-a permis să-l elimin fără să-mi afectez prea mult imaginea și să-mi consolidez poziția de lider decisiv.

Rareș Bogdan, pe de altă parte, a continuat să fie o figură publică utilă, dar la fel de problematică. Popularitatea sa a început să scadă pe măsură ce stilul său teatral a devenit tot mai obositor pentru public. Am înțeles că momentul său de glorie trecuse și că era timpul să mă

distanțez de el. La fel ca în cazul lui Bode, am ales să-l folosesc din ce în ce mai rar, lăsându-l să se ocupe de chestiuni mai puțin vizibile și mai puțin importante.

Cu toate acestea, nu am acționat în mod deschis împotriva lui Rareș. Am decis că era mai bine să-l las să se auto-elimine treptat din scenă, oferindu-i tot mai puțin sprijin și lăsându-l să-și piardă treptat din influență. În final, Rareș a ajuns să fie marginalizat, iar eu am reușit să-mi păstrez imaginea de lider care nu se agață de aliați atunci când aceștia devin o povară.

Pe măsură ce mandatul meu se apropia de final, am reflectat asupra deciziilor pe care le-am luat și asupra modului în care am navigat prin aceste ape tulburi. Am învățat că trădarea nu este doar o necesitate în politică, ci un instrument strategic care trebuie folosit cu măiestrie. Loialitatea este importantă, dar doar atât timp cât nu devine o povară. Succesul meu a depins de abilitatea mea de a recunoaște momentul în care trebuie să mă desprind de cei care mi-au fost alături, chiar dacă aceasta însemna să sacrific relații personale sau politice.

Privind spre viitor: Lecții dintr-un mandat ipotetic

Acest mandat ipotetic a fost o lecție valoroasă despre natura puterii și despre sacrificiile necesare pentru a o menține. Am realizat că în politică, nu există loc pentru scrupule sau loialități oarbe. Supraviețuirea și succesul depind de capacitatea de a te adapta, de a lua decizii dure și de a-ți păstra flexibilitatea, chiar și atunci când totul pare să meargă împotriva ta.

Pe măsură ce mă pregătesc pentru următoarele provocări, știu că lecțiile învățate în acest mandat îmi vor fi de mare folos. Politica este un joc de șah în care fiecare mutare trebuie calculată cu atenție, iar cei care reușesc să rămână în picioare sunt cei care știu să se reinventeze constant și să își ajusteze strategia în funcție de circumstanțe.

Acest capitol din viața mea politică nu a fost despre idealuri înalte sau realizări mărețe, ci despre pragmatism și supraviețuire. Am învățat că nu trebuie să fii cel mai bun pentru a reuși; trebuie doar să fii suficient de inteligent pentru a juca jocul corect, la momentul potrivit. Și poate că, în final, aceasta este adevărata esență a succesului în politică: să știi cum să te adaptezi, cum să folosești fiecare greșeală în avantajul tău și cum să-ți menții poziția de putere într-o lume plină de provocări și trădări.

Capitolul 6: Concluzii - Reflecții asupra unei cariere construite pe oportunism

Pe măsură ce mă apropii de finalul acestui mandat ipotetic, privesc înapoi la drumul parcurs și la lecțiile învățate de-a lungul anilor. De la începuturile mele modeste în armată, până la culmile puterii politice, cariera mea a fost definită de o combinație de oportunism, servilism și, nu în ultimul rând, abilitatea de a naviga cu succes printre capcanele trădării. Nu am fost niciodată cel mai strălucit lider, dar am înțeles întotdeauna că în politica românească, supraviețuirea și succesul sunt adesea rezervate celor care știu să se adapteze, să își calculeze cu grijă fiecare mișcare și să folosească trădarea atunci când este necesar.

Strategia trădării bine calculate

Una dintre cele mai valoroase lecții pe care le-am învățat este că trădarea, deși privită cu dispreț de majoritatea oamenilor, poate fi un instrument esențial pentru un lider. Trădarea nu trebuie să fie văzută ca un act de lașitate, ci ca o necesitate strategică. În politică, cei care nu înțeleg când să rupă alianțele sau când să se desprindă de cei care le-au fost loiali sunt adesea cei care cad primii.

Un exemplu concret în acest sens a fost relația mea cu Lucian Bode. La început, Bode a fost un aliat important, un om de care m-am folosit pentru a consolida puterea și pentru a naviga prin provocările politice. Dar, pe măsură ce scandalurile de corupție din jurul său au început să devină tot mai greu de gestionat, am realizat că era timpul să mă distanțez. În loc să acționez brusc, am ales o abordare mai subtilă, marginalizându-l treptat și reducându-i influența. Această strategie mi-a permis să-l elimin fără a crea o criză majoră și, în același timp, să-mi protejez propria imagine.

Relația cu Rareș Bogdan a urmat un tipar similar. Deși la început a fost un aliat valoros, capacitatea sa de a face zgomot și de a atrage atenția publicului a devenit, în timp, un handicap. Rareș era un „măscărici” politic, un om care spunea lucruri pe care eu nu trebuia să le spun, dar care, în cele din urmă, a început să devină mai mult o povară decât un ajutor. Am înțeles că, pentru a-mi păstra stabilitatea politică, trebuia să mă despart și de el. Am început să-l folosesc din ce în ce mai rar, lăsându-l să se auto-elimine treptat din scenă.

Aceste decizii nu au fost ușoare, dar au fost necesare. În politică, așa cum am învățat din propria experiență, nu există loc pentru loialități oarbe. Supraviețuirea și succesul depind de capacitatea de a recunoaște momentul în care o alianță nu mai este utilă și de a acționa în consecință. Trădarea bine calculată nu este un eșec moral, ci o parte esențială a jocului politic.

Servilismul strategic: Arta de a supraviețui

Un alt element cheie al carierei mele a fost abilitatea de a cultiva relații de putere prin servilism strategic. Mulți ar putea privi acest lucru ca pe o slăbiciune, dar în realitate, servilismul, atunci când este aplicat cu măsură și discernământ, poate fi un instrument extrem de eficient. Nu am fost niciodată liderul care să își impună voința prin forță sau carismă, dar am știut întotdeauna cum să mă aliniez cu cei care dețineau puterea.

Relația mea cu Klaus Iohannis este un exemplu perfect de servilism strategic. În loc să încerc să-l concurez, am ales să mă poziționez ca un executant de încredere, un om care își face treaba fără a atrage prea multă atenție. Această abordare mi-a permis să îmi construiesc o carieră politică solidă, fără a deveni o țintă pentru rivali. Iohannis a văzut în mine un continuator al politicii sale de stabilitate și tăcere, iar eu am profitat din plin de această percepție.

Servilismul strategic nu înseamnă, însă, supunere oarbă. Este vorba despre a înțelege cine are puterea și despre a ști cum să te folosești de această relație pentru a avansa. Nu este nevoie să fii cel mai vocal sau cel mai vizibil pentru a avea succes; uneori, este suficient să fii cel mai bine plasat.

Gafele și autoironia: Instrumente de conexiune cu publicul

De-a lungul carierei mele, am comis multe gafe, unele dintre ele devenind chiar legendare. De la celebra mea afirmație că „Ialnca este al doilea cel mai mare județ din România, după Brăila," până la declarații precum „România nu are producție de motorină," aceste momente ar fi putut să îmi distrugă imaginea. Totuși, am învățat rapid că nu trebuie să te temi de greșeli, ci să le îmbrățișezi și să le folosești în avantajul tău.

Autoironia a fost cheia. În loc să încerc să ascund gafele sau să le explic excesiv, am ales să le recunosc și să râd de ele alături de public. Am realizat că oamenii apreciază autenticitatea și că sunt dispuși să ierte greșelile unui lider care nu se ia prea în serios. De fapt, aceste momente m-au ajutat să construiesc o conexiune mai profundă cu publicul, care a văzut în mine nu doar un politician, ci un om capabil să recunoască când greșește.

Această abordare mi-a permis să transform ceea ce ar fi putut fi eșecuri în ocazii de a-mi consolida imaginea de lider autentic, apropiat de oameni. Într-o lume politică adesea rigidă și plină de discursuri pompoase, simplitatea și umilința de a-ți recunoaște gafele pot fi arme extrem de puternice.

Mediul politic: O luptă continuă pentru supraviețuire

Un alt aspect crucial al carierei mele a fost înțelegerea faptului că politica este, în esență, o luptă continuă pentru supraviețuire. În fiecare zi, trebuie să fii pregătit să faci față noilor provocări, să îți ajustezi strategia și să iei decizii care, deși dificile, sunt necesare pentru a rămâne în joc. Nu există loc pentru indecizie sau pentru ezitare; cei care nu reușesc să se adapteze sunt rapid eliminați din peisaj.

În timpul mandatului meu, am fost nevoit să iau decizii dure, să rup alianțe și să trădez prieteni politici atunci când circumstanțele o cereau. Aceste decizii nu au fost luate ușor, dar am înțeles că, în politică, succesul nu este garantat de loialitate, ci de pragmatism. Am fost dispus să sacrific relații personale pentru a-mi proteja poziția și pentru a mă asigura că pot continua să îmi exercit influența.

Politica românească, așa cum am experimentat-o eu, este un mediu instabil, unde fiecare zi aduce noi provocări și fiecare decizie poate avea consecințe neașteptate. Am învățat să fiu mereu cu un pas înainte, să anticipez mișcările adversarilor mei și să îmi ajustez strategia în funcție de cum evoluează situația. Succesul meu a depins nu doar de abilitățile mele politice, ci și de capacitatea de a recunoaște când să fac un pas înapoi și când să atac.

Viitorul: Reflecții și planuri

Privind spre viitor, sunt conștient că drumul meu în politică nu s-a încheiat. Lecțiile pe care le-am învățat până acum vor continua să mă ghideze în următoarele etape ale carierei mele. Am învățat că nu trebuie să fii cel mai bun sau cel mai talentat pentru a reuși în politică; trebuie doar să fii suficient de inteligent pentru a juca jocul corect, la momentul potrivit.

Viitorul va aduce, fără îndoială, noi provocări și obstacole. Știu că vor fi momente în care va trebui să iau decizii și mai dificile, să mă despart de alți aliați și să mă adaptez la noi realități politice. Dar, înarmat cu experiența acumulată, sunt pregătit să fac față acestor provocări și să continui să îmi consolidez poziția de putere.

În final, cariera mea nu a fost una definită de idealuri înalte sau de realizări glorioase, ci de pragmatism și abilitatea de a supraviețui într-un mediu politic dur. Am învățat că succesul în politică nu vine din loialitate oarbă sau din dorința de a face bine, ci din capacitatea de a naviga cu pricepere prin labirintul alianțelor și trădărilor, de a profita de pe urma greșelilor și de a rămâne flexibil într-o lume plină de incertitudini.

Aceasta este povestea mea, o poveste despre cum am reușit să mă mențin în vârful politicii românești nu prin forță sau carismă, ci prin inteligență strategică, oportunism și capacitatea de a mă adapta constant. Și poate că, în final, aceasta este cea mai importantă lecție pe care am învățat-o: că, în politică, supraviețuiesc cei care știu să se adapteze, să își calculeze cu grijă fiecare pas și să nu se teamă să facă ceea ce este necesar pentru a-și menține puterea.

Epilog: Lecțiile unei călătorii politice

Acum, la finalul acestei cărți, mă uit înapoi la parcursul meu și la toate deciziile care m-au adus aici. Nu am fost niciodată un lider perfect sau un vizionar cu idealuri înalte. De fapt, drumul meu în politică a fost mai degrabă o lecție de supraviețuire într-un mediu în care cei mai buni nu sunt întotdeauna cei care reușesc să ajungă la vârf. Într-o lume în care loialitatea este rareori răsplătită, iar prietenii pot deveni inamici peste noapte, am învățat să mă adaptez, să fiu oportunist și, cel mai important, să îmi păstrez întotdeauna flexibilitatea.

Această carte nu este o celebrare a meritelor sau a realizărilor eroice. Este mai degrabă o cronică a pragmatismului politic, a deciziilor grele și a modului în care am reușit să manevrez printre capcanele și trădările inevitabile din politica românească. Dacă există un mesaj pe care vreau să-l transmit, acela este că succesul nu vine întotdeauna din competență sau integritate, ci din capacitatea de a recunoaște și de a exploata oportunitățile, de a te poziționa strategic și de a lua decizii dificile, chiar și atunci când acestea presupun trădarea celor care ți-au fost loiali.

Una dintre cele mai importante lecții pe care le-am învățat este că trădarea nu trebuie să fie văzută ca un act de lașitate sau de slăbiciune. În politică, trădarea este adesea necesară pentru supraviețuire. Nu este vorba despre a fi nemilos, ci despre a recunoaște momentul în care o alianță nu mai servește intereselor tale și despre a acționa în consecință. Am văzut acest lucru în relația mea cu Lucian Bode și Rareș Bogdan, doi aliați care, la un moment dat, au devenit mai degrabă obstacole decât sprijin. Decizia de a mă distanța de ei nu a fost ușoară, dar a fost necesară pentru a-mi proteja cariera și pentru a mă asigura că pot continua să avansez.

Servilismul strategic a fost un alt instrument esențial în arsenalul meu. Mulți ar putea privi servilismul ca pe o slăbiciune, dar în realitate, este o abilitate de supraviețuire. A ști cum să te poziționezi alături de cei care dețin puterea și cum să îi sprijini fără a deveni prea vizibil este esențial pentru succesul pe termen lung. Relația mea cu Klaus Iohannis este un exemplu perfect de servilism strategic bine aplicat. Nu am încercat să-l concurez sau să-i iau locul, ci am preferat să fiu omul de încredere din umbră, cel care își face treaba fără a atrage prea multă atenție.

Gafele și autoironia au jucat, de asemenea, un rol important în cariera mea. Am comis multe greșeli de-a lungul drumului, dar am învățat că nu trebuie să te temi de ele. Autoironia m-a ajutat să îmi mențin legătura cu publicul și să transform momentele stânjenitoare în ocazii de a arăta că sunt un lider autentic, capabil să râdă de sine însuși. Într-o lume politică adesea rigidă și plină de formalități, simplitatea și umilința de a recunoaște propriile greșeli pot fi extrem de puternice.

Pe măsură ce mă gândesc la viitor, știu că lecțiile învățate până acum îmi vor fi de mare folos. Politica este un joc complex, în care fiecare decizie poate avea consecințe majore. Supraviețuirea depinde de capacitatea de a te adapta rapid, de a lua decizii grele și de a-ți

păstra flexibilitatea. Am învățat că nu trebuie să fii cel mai bun pentru a reuși, ci trebuie doar să fii suficient de inteligent pentru a juca jocul corect, la momentul potrivit.

Viitorul va aduce, fără îndoială, noi provocări și obstacole. Dar sunt pregătit să le fac față, înarmat cu experiența acumulată și cu abilitatea de a naviga cu pricepere printre alianțe, trădări și oportunități. Știu că va trebui să iau decizii și mai dificile, să mă despart de alți aliați și să mă adaptez la noi realități politice, dar sunt încrezător că voi reuși să rămân în picioare.

În final, cariera mea nu a fost despre idealuri înalte sau realizări glorioase. A fost despre supraviețuire într-un mediu politic dur, despre pragmatism și despre capacitatea de a recunoaște și de a exploata oportunitățile. Am învățat că succesul în politică nu vine din loialitate oarbă sau din dorința de a face bine, ci din capacitatea de a naviga cu pricepere prin labirintul alianțelor și trădărilor, de a profita de pe urma greșelilor și de a rămâne flexibil într-o lume plină de incertitudini.

Aceasta este povestea mea, povestea unui lider care a reușit să se mențină în vârful politicii românești nu prin forță sau carismă, ci prin inteligență strategică, oportunism și capacitatea de a se adapta constant. Și poate că, în final, aceasta este cea mai importantă lecție pe care am învățat-o și pe care vreau să o împărtășesc: că în politică, supraviețuiesc cei care știu să se adapteze, să își calculeze cu grijă fiecare pas și să nu se teamă să facă ceea ce este necesar pentru a-și menține puterea.

Anexe: De ce nu există și de ce nu contează

Stimați cititori,

Într-o lume ideală, această carte ar fi avut anexe impresionante, pline de documente, discursuri, fotografii și alte dovezi ale călătoriei mele politice și personale. Din păcate, însă, trebuie să recunosc că aceste anexe lipsesc cu desăvârșire. Și, pentru a fi sincer, am câteva motive (deloc complicate, ba chiar puerile) pentru această absență notabilă, dar sper că veți înțelege.

1. Timpul nu a fost de partea mea

Ca lider ocupat, care jonglează zilnic cu responsabilitățile naționale, am fost într-o cursă continuă împotriva timpului. Între întâlniri importante, strategii politice, și ocazionalele momente în care trebuia să gestionez consecințele unor declarații mai puțin inspirate (vezi „Ianca – cel mai mare județ”), nu am avut pur și simplu timp să adun toate acele anexe. Să nu uităm că, în politică, fiecare secundă contează, și uneori, aceste secunde sunt mai bine folosite în altă parte – cum ar fi, să zicem, evitarea altor gafe în discursuri publice.

2. Am considerat că nu este necesar

Sunt sigur că, după ce ați citit această carte, aveți o imagine clară despre cine sunt, ce am realizat și cum am ajuns aici. Așadar, de ce ar mai fi nevoie de documente care să repete ceea ce deja știți? Până la urmă, percepția este realitatea, iar dacă percepția voastră asupra mea este deja formată, anexa doar ar confirma ceea ce am reușit să transmit prin paginile de până acum. În fond, de ce să ne complicăm cu detalii când esențialul a fost deja spus?

3. Anexele ar fi putut genera... să zicem, mai multe întrebări decât răspunsuri

Unele documente, discursuri sau fotografii ar putea ridica întrebări pe care, sincer, nici eu nu mi le-am pus vreodată. În loc să mă concentrez asupra explicațiilor inutile, am preferat să vă ofer o poveste clară și coerentă, fără distrageri sau ambiguități. Mai ales în politică, claritatea este totul (chiar dacă uneori, acea claritate este, cum să zic... flexibilă).

4. Un pic de mister nu strică niciodată

La urma urmei, nu este puțin mister ceea ce dă sare și piper unui lider? Într-o eră în care fiecare detaliu este disecat și analizat, un lider trebuie să păstreze și unele lucruri doar pentru sine. Anexele ar fi risipit acest mister, iar eu prefer să las loc pentru interpretări și speculații. În definitiv, unele întrebări sunt mai interesante fără răspunsuri.

5. Apa te răcorește... și alte astfel de adevăruri evidente

Și, sincer vorbind, nu am vrut să vă plictisesc cu anexe care ar conține, probabil, informații la fel de evidente precum faptul că „apa te răcorește” sau că „a fi bunic se simte ca și cum ai fi bunic.” Până la urmă, am preferat să mă concentrez pe esențialul cărții, lăsând deoparte detaliile care nu ar face decât să umple paginile, fără să aducă o valoare reală.

În concluzie, sper că veți accepta absența acestor anexe ca pe un act de simplificare, o alegere strategică de a păstra această carte concentrată, clară și ușor de citit. Nu avem nevoie de anexe pentru a înțelege adevărurile fundamentale pe care le-am explorat împreună în aceste pagini.

Vă mulțumesc pentru înțelegere și, mai ales, pentru că ați ales să vă petreceți timpul citind despre viziunea mea, chiar și fără acele... anexe.

Cu respect,

Nicolae Ionel Ciucă
General (r.), Președinte PNL,
Viitor posibil președinte al României (în mod ipotetic, desigur).